

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. S.A. w Ł.  
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w P.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 10 października 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez powoda uzasadniony ze wskazaniem na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), z których pierwsze „sprowadza się do ustalenia, czy o pozorności umowy poręczenia zawartej pomiędzy wierzycielem zakładu opieki zdrowotnej a osobą trzecią może przesądzać sam fakt obowiązywania między stronami tego kontraktu umownego zakazu zawierania umowy przelewu wierzytelności”, a drugie „dotyczy stosowania zasad wykładni określonych w treści art. 65 k.c., w zakresie w jakim dotyczy on przedsiębiorców”.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna

wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problemy sformułowane przez powoda we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mają cech zagadnienia prawnego w znaczeniu podanym wyżej. Gdy chodzi o pierwsze z tych zagadnień, to trzeba zauważyć, że powód nie wskazał przepisu prawnego, w związku z wykładnią którego mają powstawać sygnalizowane przez niego problemy interpretacyjne. W cytowanej przez powoda uchwale z 10 kwietnia 2012 r., III CZP 10/12, OSNC 2012, nr 10, poz. 117, Sąd Najwyższy wyjaśnił już, że pozorna umowa poręczenia, zawarta dla ukrycia umowy przelewu wierzytelności przez wierzyciela zakładu opieki zdrowotnej z podmiotem profesjonalnie zajmującym się obrotem wierzytelnościami i pozasądową windykacją wierzytelności może naruszać ustawowy zakaz zawarcia umowy przelewu wierzytelności. Ocena, czy konkretna umowa w konkretnych okolicznościach faktycznych została zawarta dla pozorów należy do sądów prowadzących merytoryczne postępowanie w sprawie i dokonujących subsumpcji ustalonych faktów pod właściwy przepis prawa.

Art. 65 § 1 i § 2 k.c. i określone w nim zasady wykładni oświadczeń woli były wielokrotnie przedmiotem wykładni w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Na ten temat bardzo szczegółowo wypowiedział się Sąd Najwyższy m.in. w uchwale składu siedmiu sędziów z 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995, nr 12, poz. 168, w uchwale z 11 września 1997 r., III CZP 39/97, OSNC 1997, nr 12, poz. 191, w wyroku z 17 lutego 1998 r., I PKN 532/97, OSNAPIUS 1999, nr 3, poz. 81, w wyroku z 8 października 2004 r., V CK 670/03, OSNC 2005, nr 9, poz. 162, w wyroku z 19 stycznia 2011 r., V CSK 204/10, nie publ., a orzecznictwo to może posłużyć do zrekonstruowania reguł, którymi należy się kierować przy dokonywaniu wykładni oświadczeń woli. Zasady te w tym samym stopniu stosują się do przedsiębiorców, jak i innych uczestników obrotu prawnego.

Skarżący stwierdził nadto, że uzasadnieniem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania może być też „rażące naruszenie prawa, które również mieści się w zarzutach wskazanych w *petitum* skargi”. O ile zarzut ten ma być równoważny tezie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), to trzeba stwierdzić, że skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza występowania tej podstawy skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), orzeczono jak w postanowieniu.

[aw]